

[Skatteministeren]

Der er tale om interne ligningsmæssige regler. Disse gælder fuldstændig ens, uanset fra hvilket udland indkomsten stammer, det være sig Portugal eller et hvilket som helst andet land.

Det er op til hvert enkelt land at fastsætte sine egne interne ligningsmæssige regler.

Indgåelsen af dobbeltbeskatningsaftaler ændrer ikke ved dette.

Der er ikke ved »skattereforens indgreb« sket nogen ændringer i bestående dobbeltbeskatningsaftaler.

Spm. nr. S 897

Til *sundhedsministeren* (21/3 94) af:

Peter Duetoft (CD):

»Kan ministeren bekræfte de oplysninger vedrørende screening af alt donorblod for HTLV-I- og -II-virus, der fremgår af et indlæg i Weekendavisen den 11. marts 1994 af henholdsvis en professor, dr.med., og en overlæge, dr.med.?«

Begrundelse

Prioritering af udgifterne til sundhedsområdet i almindelighed er et særdeles følsomt politisk emne, og spørgsmål vedrørende donorblod er det i særdeleshed. Derfor er anvendelse af et forsigtighedsprincip både forståelig og nødvendig, men det er beklageligt, hvis der lægges beslag på offentlige midler i betydeligt omfang som følge af en medieåret udbredelse af overdreven eller ubegrundet angst i befolkningen og vel at mærke midler, hvis nyttevirkning kunne antages at være betydeligt større ved anvendelse på andre områder.

Svar (30/3 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Screeningen af donorblod for HTLV-virus iværksættes ligesom i Sverige som en forsøgsordning foreløbig for ét år. Udgifterne til forsøgsordningen er anslået til ca. 20 mio. kr.

Som anført i det i spørgsmålet omtalte indlæg antages det, at forekomsten af HTLV-smitte blandt danske bloddonorer er meget lav. Udenlandske undersøgelser viser desuden, at mindre end 5 pct. af de personer, der smittes, vil udvikle sygdom som følge af smitten.

Jeg har imidlertid besluttet at iværksætte denne forsøgsordning dels af hensyn til befolkningens tillid til donorblodet, dels for at tilvejebringe en præcis viden om HTLV-virusets forekomst blandt bloddonorerne med henblik på, at det fornødne grundlag for en stillingtagen til, om der er behov for at videreføre ordningen, kan være til stede.

Spm. nr. S 906

Til *indenrigsministeren* (22/3 94) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der kan ydes vederlag til formænd for § 17, stk. 4-udvalg i kommunerne ud over de i bekendtgørelse nr. 82 af 19. februar 1993 ekspliciterede, f.eks. formænd for beskæftigelsesudvalg?«

Svar (30/3 94):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan oplyse, at det fremgår af § 1 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse om vederlag til formænd for kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes udvalg (bekendtgørelse nr. 82 af 19. februar 1993, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1171 af 23. december 1993), at der kan ydes vederlag til formænd for stående udvalg, formænd for børn og unge-udvalget efter § 126 i lov om social bistand, formænd for et eventuelt beskæftigelsesudvalg og formænd for skatteankenævnet. I kommuner med magistratsordning kan der ikke ydes vederlag til formænd for de faste udvalg.

Når der ses bort fra formænd for et eventuelt beskæftigelsesudvalg, er der således ikke efter bekendtgørelsen mulighed for at yde vederlag til formænd for et særligt udvalg, som kommunalbestyrelsen nedsætter i henhold til § 17, stk. 4, i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 526 af 22. juni 1993) til varetagelse af bestemte hverv eller til udførelse af forberedende eller rådgivende funktioner for kommunalbestyrelsen, økonomiudvalget eller de stående udvalg.

Der er således ikke i almindelighed adgang til at yde vederlag til formænd for de såkaldte § 17, stk. 4-udvalg.